

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 53) — Największa kontrowersja

24 kwietnia 2024

Tekst polski: Gorzowskie Centrum Biblijne – 18 stycznia 2026

Przekłady biblijne: BP, BT, BWP – TW (tłumaczenie własne)

Witajcie ponownie w 53. odcinku serii *Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo*.

Dziś wchodzimy w nowy etap tej drogi. Wyłyniemy na nieco inne wody i zajmiemy się największą kontrowersją I wieku. Jest to zagadnienie o tak ogromnym znaczeniu, że jego echo rozbrzmiewało przez całe pokolenia i jest odczuwalne aż do dziś, ponieważ przeciwnik wykorzystał tę kontrowersję z I wieku na swoją korzyść w takim stopniu, że widzimy, jak kultywuje on środowisko bezprawia w Kościele. Możecie więc zrozumieć wagę tego, w co zamierzamy się teraz zagłębić. Powiedziałbym wręcz, że jedyny powód, dla którego w ogóle prowadzimy dziś dyskusję na temat tego, dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo, sięga właśnie tej kontrowersji z I wieku.

Czym była ta kontrowersja? Znajdujemy ją w Dziejach Apostolskich, rozdziale 15 i zazwyczaj określa się ją mianem Soboru Jerozolimskiego. Przyjrzymy się Dziejom Apostolskim 15 i położymy fundament pod dalsze rozważania. Na razie skupimy się tylko na pierwszym wersecie, ale w kolejnych materiałach wejdziemy w ten temat znacznie głębiej. Spójrzmy więc na ten pierwszy werset:

Dzieje Apostolskie 15:1

„Niektórzy przybysze z Judei nauczali braci” (BT)

Chcę zatrzymać się w tym miejscu, ponieważ musimy uwzględnić kontekst historyczny. Ci ludzie z Judei przyszli do Antiochii, która była jednym z głównych ośrodków wiary. Była ona drugorzędnym centrum względem Jerozolimy, będącej głównym punktem odniesienia. W Antiochii istniała silna obecność proroków, nauczycieli oraz ludzi, którzy nieustannie przychodzili i odchodzili, dlatego zgromadzenie w Antiochii było jednym z najpotężniejszych zgromadzeń mesjańskich Żydów na świecie.

Kolejną ważną rzeczą, którą należy zrozumieć, jest fakt, że Paweł i Barnaba zostali pośłani właśnie z Antiochii. Gdy głosili Ewangelię w synagogach, Bóg uczynił coś, czego Żydzi się absolutnie nie spodziewali.

Zaczął się to od Filipa, potem przeszło na Piotra, a następnie na Pawła i Barnabę. Bóg otworzył drzwi wiary poganom. To w ogóle nie mieściło się w horyzoncie myślenia mesjańskich Żydów. Nawet sami apostołowie Pana nie spodziewali się, że coś takiego

się wydarzy. Bóg w radykalny sposób zaskoczył swój lud, otwierając te ogromne drzwi. Poganin przychodzący do wiary w żydowskiego Mesjasza był czymś absolutnie niezwykłym.

Jednak, gdy Bóg czyni nowe dzieło tej skali, jak uczynił to wtedy, można być pewnym, że pojawi się kontrowersja. Żydzi nie byli przyzwyczajeni do tego, aby być złączeni z poganami. W rzeczywistości byli wychowani w duchu odrzucania takiej koncepcji.

Bóg prowadził ich w dokładnie przeciwnym kierunku niż ten, w którym wcześniej ich prowadził. Chciał, aby zostali połączeni i stali się jedno z poganami, więc możecie być pewni, że pojawiła się kontrowersja, ponieważ poganie zaczęli wchodzić do wspólnoty na tak ogromną skalę. Kontynuujemy tekst:

Dzieje Apostolskie 15:1 „Niektórzy przybysze z Judei nauczali braci” — przyszli oni do Antiochii — „Jeżeli się nie poddacie obrzezaniu według zwyczaju Mojżeszowego” — albo, jak powiedzielibyśmy, według Prawa Mojżeszowego — „nie możecie być zbawieni” (BT)

Ci nowi nawróceni przyjęli żydowskiego Mesjasza, Jezusę, jako Pana i Zbawiciela, a ci Żydzi, którzy przyszli z Judei, mówili, że poganie nie mogą być zbawieni, jeśli nie zostaną obrzezani w ciele; w przeciwnym razie — w istocie — zostaną odcięci.

Skąd ci ludzie wzięli przekonanie, że poganie muszą zostać obrzezani, aby być zbawionymi, albo że w przeciwnym razie zostaną odcięci? To przekonanie pochodziło z Prawa. Jest oczywiste, że ci ludzie z Judei mieli wystarczającą znajomość Tory, aby móc głosić takie nauczanie.

Chcę wam teraz dokładnie pokazać, co mówi Prawo i na jakiej podstawie ci ludzie z Judei przyszli do Antiochii i domagali się czegoś takiego:

Księga Rodzaju 17:10 „Oto przymierze moje, które macie zachowywać między mną a wami, czyli między twoim potomstwem: każdy wasz mężczyzna ma być obrzezany.” (BP)

To były słowa, które Bóg wypowiedział do Abrahama, który był również nazywany ojcem wielu narodów. Bóg zawarł z nim przymierze i obiecał, że uczyni jego potomstwo licznym jak gwiazdy na niebie. Nie dotyczyło to wyłącznie jego fizycznych potomków, lecz ludzi na całym świecie. Jest to niezwykle prorocтво.

Kontynuując **Księga Rodzaju 17:11–12** „Będziecie usuwali część napletka na znak przymierza, które zawieram z wami. (12) Wszystkie wasze dzieci płci męskiej powinny być obrzezane ósmego dnia po urodzeniu. I tak ma być po wszystkie pokolenia. Dotyczy

to także niewolników urodzonych w waszych domach lub nabytych za pieniądze oraz wszystkich obcych, którzy nawet nie będą waszymi potomkami.” (BWP)

Nawet ci, którzy wchodzili do domu Abrahama, a nie byli jego fizycznymi potomkami, byli nakazani w Prawie (Torze), aby zostali obrzezani, jeśli chcieli być częścią obietnicy i dziedzictwa Abrahama.

Księga Rodzaju 17:13–14 „Mają być obrzezani zarówno ci, którzy się urodzą w waszych domach, jak i ci, którzy zostaną nabyci za pieniądze. Oto moje przymierze, którego znak będziecie nosić na własnym ciele. Jest to przymierze wieczne. (14) Nieobrzezani, czyli ci wszyscy, którym nie usunięto części napletka, niech będą wyłączeni z waszej społeczności. W przeciwnym razie nie byłoby uszanowane moje przymierze.” (BWP)

Po przeczytaniu Księgi Rodzaju 17 można zrozumieć, na jakiej podstawie działali ludzie z Judei i dlaczego nauczali braci oraz pogan, którzy dopiero co przyszedli do wiary, że jeśli nie zostaną obrzezani według Prawa Mojżeszowego, nie mogą być zbawieni. Oni po prostu patrzyli na Torę i mówili dokładnie to, co mówi Prawo: muszą zostać obrzezani, aby nie zostać odcięci.

Mamy jeszcze wiele do omówienia. W następnym odcinku będziemy kontynuować Dzieje Apostolskie 15. Niech Bóg was błogosławi i strzeże.

KONIEC ODCINKA 53